

Gelezen

Geen gevecht, geen gebijt, geen gegil:

het bevorderen van positief gedrag bij mensen met autisme en andere ontwikkelingsstoornissen

Van Bo Hejlskov Elvén

Als jonge opvoedster heb ik me samen met medecollega's al vaak zorgen gemaakt om bepaalde gedragingen van onze jonge kinderen met autisme. We hebben ons ook al geërgerd aan bepaalde gedragingen. Het zijn de momenten waarop we letterlijk met onze handen in het haar staan, niet wetende hoe te reageren op 'moeilijk' gedrag. Gedrag dat anders is dan dat het hoort te zijn, of toch hoe wij denken dat het hoort te zijn...

Bovenstaand boek heb ik gelezen om een oplossing te vinden voor dat moeilijk gedrag, een oplossing die op het moment zelf alles behalve vanzelfsprekend lijkt. Het antwoord lag echter dichterbij mezelf dan dat ik had gedacht.

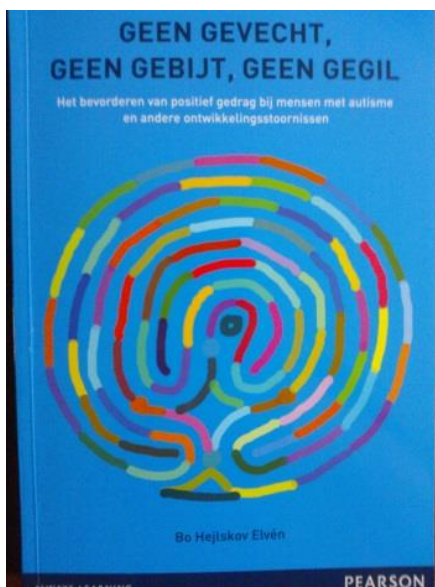
Bo Hejlskov Elvén beschrijft op een niet zo eenvoudige manier, maar met ontzettend veel duidelijke voorbeelden hoe we beter kunnen leren kijken naar en reageren op moeilijk gedrag van o.a. kinderen met autisme. De voorbeelden (allen uit zijn persoonlijke ervaring als klinisch psycholoog) zijn zeer realistisch, soms ook schokkend, maar vooral zeer herkenbaar. Ik heb er mezelf vaak op betrappt dat ik knikkend zat te bevestigen wat hij schreef.

Hij beschrijft hoe je op een positieve manier aan de slag kan met moeilijk gedrag, door vooral niet enkel te focussen op het moeilijk gedrag en de persoon die dit stelt. Hij verandert je zienswijze door jou als ouder, opvoeder, betrokkene ook medeverantwoordelijk te stellen voor het 'moeilijk' gedrag. Hij leert je op een aangename maar toch duidelijke en soms confronterende manier om naar meer factoren te kijken dan enkel en alleen het kind. Het boek is een echte eyeopener die je een bredere kijk geeft op de situatie.

Hieronder citeer ik graag een voorbeeld van hoe hij een moeilijke situatie weet om te draaien op een niet agressieve manier:

“Pierre is twaalf jaar. Hij heeft autisme en zijn functioneringsniveau komt overeen met een kind van achttien maanden. Pierre houdt van dichte deuren; hij vindt dat deuren dicht moeten zijn en dat stoelen netjes aan tafel moeten staan en niet verspreid door de kamer. Hij is vaak onrustig en begint dan rondjes te lopen, luide geluiden te maken en hard in zijn ogen te wrijven. Na een tijdje begint hij zichzelf ook hard in het gezicht te slaan. Wanneer Pierre onrustig is, zet een begeleider een stoel op zijn kop en loopt een paar meter er vandaan. Zodra Pierre de stoel ziet kan hij niet anders dan opstaan, de stoel optillen en weer netjes aan tafel zetten. Wanneer hij dit heeft gedaan, is hij duidelijk opgelucht en zucht diep. De emotie is weg en hij is weer rustig.” (Hejlskov Elvén, 2012, p 228)

Ik wil dit boek zeker aanraden, creëer voor jezelf een omgeving om met je volledige gedachten in het boek te verdwijnen. Het zal niet altijd eenvoudig zijn, net zoals het leven dat vaak niet is en het ook niet zal worden door het lezen van dit boek. Het geeft je echter wel een stukje nieuwe kracht om het ‘moeilijk’ gedrag anders te bekijken, op een positieve manier.

Kimmy Lockkamper,

opvoedster in De Appelboom

Boekvoorstelling

Enkele jaren geleden moedigde professor Jean Steyaert, de voormalige kinderpsychiater van het centrum, me aan om mijn specifiek uitgewerkt behandelingsconcept voor jonge kinderen met ASS in een boek neer te schrijven. Het werd een hele beproeving met veel schrijven en herschrijven steeds getoetst aan de doelgroep.

Op donderdag 28 mei was het dan zover en werd mijn boek ‘Cognitieve en fijn motorische stimulatie bij jonge kinderen en een verstandelijke beperking’ in De Appelboom officieel voorgesteld.

Na een hartelijke verwelcoming van onze directeur Frank Bartholomé, gaf dokter Hilde Olivié een interessante uiteenzetting over de unieke geschiedenis van de Appelboom. Ze lichtte mijn aandeel in de behandeling van de kinderen toe en wist me te verrassen met een overzicht van mijn levensloop en dit op een erg originele manier, waarvoor dank.

In mijn presentatie lichtte ik het constructief begeleiden van onze jonge kinderen met ASS toe aan de hand van 'de trap van begeleiding'. De verschillende werkniveaus werden kort aangehaald en gelinkt aan de manier waarop de stimulatie hierop kan worden afgestemd. Een manier van begeleiden en stimuleren die vanuit 15 jaar ervaring 'evidence-based' is opgebouwd en nu reeds in meerdere centra met succes wordt toegepast.

Tine Schroyen, orthopedagoge, kaderde de meerwaarde van het werkconcept voor het team en de kinderen in de Appelboom. De handleiding en de overzichtelijke schema's ondersteunen de zoektocht naar de juiste ingangspoortjes om stimulatie zo optimaal mogelijk af te stemmen op de andere manier van informatieverwerking en het ontwikkelingsniveau van de kleuter met ASS en een verstandelijke beperking.

De appreciatie voor mijn inzet en mijn werk vanwege mijn collega's van De appelboom deed me enorm deugd.

Tijdens de receptie heb ik genoten van het fijne gezelschap. De aanwezigen konden van de gelegenheid gebruik maken om de leefgroepen te bezoeken. Er was zeer veel belangstelling om de cognitieve en fijn motorische stimulatie gekaderd in de TEACCH methodiek in realiteit te bezichtigen.

Het was een fijne ervaring om mijn eerste boekvoorstelling te kunnen delen met zowel familie, vrienden, collega's als professionelen.

De avond heeft me zeker extra gestimuleerd voor het schrijven van een tweede boek!

Dr. Hilde Olivié en Frank Bartholomé kregen als eerste mijn boek overhandigd.

Ben je nieuwsgierig, lees mijn boek en ga zeker eens een kijkje nemen op mijn nieuwe website, www.auticog.be

Sigrid Huygen

